

Perioada de timp actuală și cea viitoare (8)

Femeia și fiara: un imperiu se reîntoarce

Botschafter

© SoundWords, Online începând de la: 28.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 17.8; 18.4; Daniel 7.23-27

Apocalipsa 17.8: Fiara, pe care ai văzut-o, era, și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni.

Apocalipsa 18.4: Apoi am auzit din cer un glas, care zicea: „leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”

Daniel 7.23-27: El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra, este a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și îl va zdrobi. Cele zece coarne, înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui, și va doborî trei împărați. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra sfintii Celui Preaînalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfintii vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme. Apoi va veni judecata, și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfintilor Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o Împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!”

Fundalul istoric

După ce Dumnezeu în mânia Sa a dat poporului Israel un împărat, în mânia Lui l-a luat înapoi, cu toate că El a suportat cu mare răbdare rătăcirile acestui popor cu grumazul tare. De când păcatul lui Solomon a produs despărțirea celor zece seminții și idolatria lor, Dumnezeu i-a atenționat mereu prin slujitorii Săi, profeții. Dar când Israel nu s-a întors la Dumnezeul său, în cele din urmă el a fost dus în captivitate prin Salmanasar, împăratul Asiriei, și niciodată nu s-a mai întors înapoi. Iuda a continuat să existe multe secole după aceea; dar când el a umblat pe căile lui Israel și Ierusalim a făcut chiar lucruri mai grave decât sora lui Samaria, atunci mânia Domnului s-a aprins așa de mult, că nu a mai fost nici un mijloc de ajutor. Și Dumnezeu a permis împăratului caldeenilor să vină împotriva lor (2 Cronici 36), după ce el a distrus cetatea și Templul a dus poporul în captivitate în Babilon. Astfel domnia universală, care ar fi rămas pentru totdeauna privilegiul lui Israel, dacă el ar fi umblat în căile Domnului, a trecut la națiuni în persoana lui Nebucadnețar; așa cum și Daniel i-a spus acestuia: „Tu, împărate, ești împăratul împărățiilor, căci Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, oriunde locuiesc ei, pe copiii oamenilor, fiarele câmpului și păsările cerului, și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur” (Daniel 2.37-38). Este adevărat, că după șaptezeci de ani Iuda s-a reîntors în țara lui, a reclădit cetatea lui și Templul lui; căci Unsul trebuia în harul Său să vină la ei. Dar lui Israel nu i-a fost redată puterea, și nici nu îi va fi redată, până nu va veni Acela căruia Îi „aparține Împărăția”, Fiul lui David, Împăratul uns pe Sion, care va exercita judecată și dreptate pe pământ și va domni veșnic peste casa lui Iacov (Ezechiel 21.30-32; Ieremia 23.5-6). Până în momentul de față domnia aparține națiunilor; și Cuvântul lui Dumnezeu numește timpul acesta „timpul națiunilor” (Luca 21.24).

Patru fiare = patru imperii mondiale

Noi cunoaștem cele patru imperii mondiale, care sunt prezentate prin tabloul mare, pe care l-a văzut Nebucadnețar, și prin cele patru fiare din Daniel (capitolul 2.7). Aceste imperii mondiale corespund tocmai timpului națiunilor. Știm că primele trei din aceste împărății – cea babiloniană, cea persană și cea greacă – au avut sfârșit, după ce ele la timpul lor au împlinit planurile lui Dumnezeu. Cea de-a patra (împărăția romană) a existat deja ; și în timpul ei a venit Mântuitorul. Urmare prescripției căpeteniei acestei împărății, a Cezarului Augustus, Iosif și Maria s-au dus la Betleem, cetatea lui David, ca acolo să se înscrie. Sub domnia unui alt Cezar al acestei împărății, Cezarul Tiberiu, s-a auzit pentru prima dată în ținuturile Iudeii cuvântul: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat.” Deoarece primele trei împărății au avut o durată scurtă, s-ar fi putut gândi, că și cu această împărăție va fi la fel, și că apoi, după terminarea domniei națiunilor, curând toate națiunile de sub cer se vor supune Fiului Omului. Probabil aceasta era și așteptarea multora; dar Israel a respins pe Împăratul lui. El L-a predat chiar acestei împărății, prin aceea că L-a predat în mâinile reprezentantului împărăției, în mâinile lui Pilat. După aceea această împărăție a devenit nuiuaa lui Dumnezeu, ca să disciplineze poporul rebel. Când Hristos a fost nimicit, a venit poporul căpeteniei, care va veni, și a distrus cetatea și Locașul sfânt.

Mai târziu această împărăție a fost lăsată în seama ei însăși, și în timpul celei de-a șasea căpetenii, domnia cezarilor în Roma, ea a fost rănită de moarte de atacurile popoarelor din nord. Dar rana ei de moarte va trebui vindecată; și tot pământul, uimit de aceasta, se va atașa de ea (Apocalipsa 13.3). „Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni” (Apocalipsa 17.8).

Aproximativ în timpul răpirii Adunării, mădularele răspândite ale acestei a patra fiară se vor apropia unele de altele, și ea se va ridica iarăși, îngrozitoare, înspăimântătoare, înfiorătoare, ca să împlinească tot ce este scris. Această viziune a avut-o Ioan. „Apoi am stat pe nisipul mării. Și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă. Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (Apocalipsa 13.1-2).

Fiara a patra

Cu siguranță aceasta este cea de-a patra fiară din Daniel, pe care o vedem aici reapărând, ca să piară sub loviturile Domnului la arătarea Sa minunată (Apocalipsa 19).

- a. Ea vine din mare ca și a lui Daniel (Daniel 7.23), aceasta înseamnă din valuri, din revoluțiile popoarelor. Despre curvă, care în continuare ne este prezentată ca șezând pe fiară, s-a spus că ea șade pe multe ape: „Apele, pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi” (Apocalipsa 17.1,15).
- b. În ea regăsim câte ceva din fiecare cele trei prime fiare din cartea Daniel. Ea are trupul unui leopard, picioarele unui urs și gura unui leu. Se observă însă ordinea inversă ca la

Daniel, și fără îndoială de aceea, pentru că profetul a văzut această împărăție în viitor; Ioan dimpotrivă, în trecut. Astfel cele patru fiare din Daniel sunt unite în fiara prezentată de Ioan, deoarece fiecare împărăție a inclus în sine mai mult sau mai puțin din împărățiile anterioare, și deoarece împărăția romană restaurată va uni în sine pe teritoriul ei vast dărâmăturile tuturor celorlalte împărății. Le vedem pe toate apărând la judecată. Când piatra desprinsă fără ajutorul vreunei mâini sfărâmă chipul cu picioarele din lut și fier, atunci deodată nu numai lutul și fierul s-au sfărâmat, ci împreună cu ele și arama, argintul și aurul, „și s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul și nici urmă nu s-a mai găsit din ele” (Daniel 2.34-35,45; 7.11-12).

- c. Fiara văzută de Ioan are „o gură, care rostea vorbe mari și hulă” (Apocalipsa 13.5); cea a lui Daniel avea „o gură, care vorbea cu trufie” (Daniel 7.8,20).
- d. Sfinții au fost dați un timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme, aceasta înseamnă trei ani și jumătate, în mâinile fiarei văzută de Daniel (Daniel 7.25). Fiarei văzută de Ioan i s-a dat autoritate timp de patruzeci și două de luni (Apocalipsa 13.5), deci aceeași durată.
- e. Fiara văzută de Daniel are zece coarne, sau zece împărați, care se vor ridica din această împărăție (Daniel 7.24), așa cum și picioarele chipului aveau zece degete. Și fiara văzută de Ioan are de asemenea zece coarne, despre care în versetul 12 se spune: „Cele zece coarne, pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, ...”. Însă acești zece împărați nu au apărut încă; căci ei primesc autoritate timp de un ceas împreună cu fiara sălbatică, ca împărații, și anume cu scopul de a distruge curva (Apocalipsa 17.12,17). Barbarii, care în secolul patru au devastat împărăția romană, nu corespundeau nicidecum celor zece coarne, sau celor zece degete de la picioare. Cele zece coarne sunt zece împărați, care vor ieși din însăși această împărăție, în timp ce acei barbari nu au venit din sânul împărăției romane, ci din nordul cel mai îndepărtat, ca să sfâșie această împărăție și să împartă între ei dărâmăturile ei. Cele zece coarne vin din capul al șaptelea, din rezultatul celorlalte capete anterioare și corespund evident celor zece degete de la picioare, care vin din ambele picioare (nu numai dintr-un picior) al chipului. Însă până acum împărăția romană niciodată nu a fost împărțită în zece împărății. Cine cunoaște în zilele noastre zece împărății ale goților de vest, ale goților de răsărit, ale vandalilor, și așa mai departe, dacă cu adevărat au fost zece? Unii învățați se străduiesc în camerele lor de studiu, să aducă împărățiile barbarilor la acest număr zece, dar în felul acesta nu se împlinesc profețiile. Când cele patru împărății au stăpânit peste Israel, chiar și cel neștiutor era conștient dacă el avea ca stăpân pe babilonieni, pe perși, pe greci sau pe romani. Tot așa va fi când se va ridica fiara a patra cu cele zece coarne ale ei.
- f. Fiara văzută de Ioan va fi arsă în foc, ca și fiara văzută de Daniel (Apocalipsa 19; Daniel 7.11).

Dacă se ține seama de aceste caracteristici, atunci vei fi convins că fiara văzută de Ioan este numai continuarea celei de-a patra împărăție a lui Daniel, care rezumă pe toate celelalte – fiara a patra restabilă. Sunt însă adăugate anumite însușiri, pentru a o descrie în starea ei

nouă:

- a. Ea are un caracter diabolic; „Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare” (Apocalipsa 13.2). Ea se va ridica din adânc și va merge la pierzare (Apocalipsa 17.8). Dacă Ioan ne-o prezintă mai întâi ca ridicându-se din mare, ca și la Daniel, când ea va apărea din nou se va ridica din adânc.
- b. Ea are șapte capete sau căpetenii (Apocalipsa 17.9-10), care sunt șapte munți, pe care șade femeia și care pare să desemneze Roma. De asemenea sunt și șapte împărați, cinci dintre ei erau căzuți în timpul lui Ioan. Fără îndoială aceștia desemnează primele cinci forme de guvernare romane prezentate de istorici. Forma a șasea, cea a cezarilor, exista în timpul lui Ioan; și când va apărea a șaptea în legătură cu cele zece împărății unite, atunci fiara însăși va fi al optulea împărat.
- c. Ceea ce ne oferă în mod deosebit această fiară sălbatică în starea ei nouă, este curva, care stă pe ea. Să observăm mai întâi aici că înfățișarea acestei femei, care stă pe fiară (Apocalipsa 17), care este văzută de Ioan abia după fiara amintită în capitolul 13, nu urmează imediat în succesiunea timpului. Dimpotrivă noi credem, că ea aparține între versetul 4 și versetul 5 al capitolului 13, înainte să se vorbească despre gura, care rostea vorbe mari și hulă (versetul 5); și deci mai degrabă înaintea fiarei a doua, care are două coarne asemenea unui miel și care vorbește ca un balaur (Apocalipsa 13.11). Aceasta ar putea apărea unora la prima vedere nejustificat; dar aceasta se explică, dacă ne amintim că profeții procedează în felul acesta. Deseori succesiunea relatării lor nu este identică cu succesiunea în timp a evenimentelor pe care ei le-au văzut; ci după ce ei au văzut într-o viziune evenimentele, pe care ei trebuiau să le vestească, asemenea unei imagini de ansamblu, după aceea ei au avut viziuni noi care detaliază și dezvoltă prima viziune de ansamblu, și în care de asemenea se inserează multe imagini singulare. Aceasta se observă în mod deosebit la profetul Daniel.

Ce este deci curva?

Ce poate fi altceva decât principiul religios legat de autoritatea materială, ca religie de stat, care a atins în creștinătate nivelul cel mai înalt de stricăciune.

Adunarea, care a fost chemată să aștepte pe Mirele ei ca o mireasă curată și fără cusur, nu are nimic a face cu puterile pământului, decât în trecerea ei prin statele lumii să dea cezarului ce este al cezarului și să păstreze pentru Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu; și să nu caute alt sprijin și altă protecție, decât numai la Capul ei ceresc. Sprijinită pe brațul Lui nevăzut și cu ochii îndreptați spre cer, ea ar trebui să străbată pustia aceasta ca un străin. Însă curând ea a obosit în singurătatea ei, în modestia ei, în sărăcia ei și în luptele permanente, care erau urmarea umblării ei prin credință. Ea a devenit pământească în sentimentele și speranțele ei; și curând i-a reușit să cuprindă mulțimi de oameni. Și după ce ea însăși a devenit o putere a pământului, ea a dus tratative cu puterile. Ea a vândut acestora influența ei asupra conștiințelor, pentru o poziție recunoscută în lumea aceasta, în care Domnul ei nu a avut-o, pentru purpură și stacojiu, cu care El a fost îmbrăcat numai spre batjocură. În cele din urmă a

ajuns – cine ar fi putut crede așa ceva! – să constituie o corporație împreună cu lumea, cu lumea despre care Isus a spus ucenicilor Săi: „Voi nu sunteți din lume, căci Eu v-am ales din lume.” În loc să îndure prigoanele venite din partea lumii, ea însăși s-a făcut prigonitoare a aceluia care își supun conștiința numai lui Hristos și nu vor să recunoască nici un alt cap, decât numai pe Hristos; ea s-a predat fiarei, și aceasta a călcat-o în picioare, a sfâșiat-o, așa că sângele ei a stropit fiara și a murdărit-o. Ah, cu siguranță, aceasta este o taină, așa cum este și unirea Adunării adevărate cu Hristos, al Cărui trup este ea – os din oasele Sale și carne din carnea Sa –, o taină. Dar aceasta este taina evlaviei, aceea este însă taina răutății. Această taină a văzut-o Pavel deja conturându-se în timpul său și finalizându-se cu omul păcatului.

Curva poartă scris pe fruntea ei: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului!” Sub această imagine ne este ea prezentată (Apocalipsa 17.5,18); exact opusul Miresei, soției Mielului, care este „cetatea sfântă, Ierusalimul, care se coboară din cer de la Dumnezeu” (Apocalipsa 21.9-10 și versetele următoare).

Este adevărat că aceasta amintește de părerea unora, care cred în readucerea la viață a Babilonului, ca să se împlinească ce s-a spus despre el, prin aceea că se pare că nu s-a împlinit totul. Însă noi știm că Babilon sau Babel înseamnă încurcătură; și care sistem a meritat mai mult acest nume decât acela cu care noi ne ocupăm aici? A existat vreodată o încurcătură de dimensiuni mai mari și mai dezgustătoare? Adunarea lui Isus Hristos unită cu lumea, vrăjmașul ei!

Dar când acest sistem ne este prezentat ca domnind peste popoare și limbi (Apocalipsa 17.1,15), atunci Roma apare ca să fie totuși centrul, când se spune că „cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia.” Dacă ne amintim că cea de-a patra împărăție se va ridica atunci din nou, nu este atunci normal să gândești, că vechea lui capitală își va revendica însemnătatea ei politică și religioasă de odinioară, va reocupa locul de odinioară și va fi centrul acestui sistem în forma lui nouă? Ea va putea fi numită atunci Babilon, așa cum Ierusalim a fost numit „Sodoma” și „Egipt” (Deuteronomul 32.32; Isaia 1.10; Apocalipsa 11.8), și aceasta cu atât mai mult cu cât picioarele de lut și fier sunt continuarea capului de aur, așa că într-un anumit sens Roma și Babilon constituie o unitate.

Luxul curvei și sângele, din care ea s-a îmbătat, par să caracterizeze într-adevăr mai mult papalitatea sau creștinătatea din trecut, decât creștinătatea în starea ei actuală și viitoare. Dar în afară de aceasta, deoarece noi nu știm ce poate deveni ea, trebuie să ne gândim că atunci când o adunare sau un popor apare la judecata lui Dumnezeu, pare să fie încărcată cu tot trecutul ei: „Voi dar umpleți măsura părinților voștri!”, spune Isus iudeilor (Matei 23.32-36), „ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar.” Conform acestei afirmații ea trebuie să apară încă odată sub cea de-a patra împărăție restabilită, cu toate că curva nu este numai Roma papală, ci mai degrabă întreaga creștinătate răzvrătită, care constituie o parte mare a creștinătății, prezentată aici în însușirile ei principale, în purpura ei, înul subțire și sângele sfinților, din care s-a îmbătat. Probabil Domnul merge mult mai în urmă și vede acest sistem al strivirii conștiinței de către stat, pe toată durata lui în timpul nașterii, începând de la Nebucadnețar și chipul lui de aur,¹ până la

sfârșitul Romei decăzute.

Deoarece curva reprezintă acest sistem din ultimele zile, s-ar putea spune literalmente despre ea: „pentru că acolo a fost găsit sângele prorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost înjunghiați pe pământ” (Apocalipsa 18.24).

leșiți din mijlocul ei

Sfârșitul curvei ne amintește de faptul că „cine scoate sabia, va muri de sabie”, și că, „cine duce pe alții în robie, va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabia” (Matei 26.52; Apocalipsa 13.10). Curva a căutat sprijin și protecție la împărați, pentru ca apoi să îi domine și ca prin ei să prigonească. Împărații, deveniți obosiți în cele din urmă, ca să fie uneltele ei docile, lasă să se reverse ura lor reținută mult timp, o pustiesc și o dezbracă, îi mănâncă carnea și o ard în foc. „Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apocalipsa 17.16-17; 18.5-6).

Învățătura, care rezultă din toate acestea, este: „leșiți din mijlocul ei [Babilon], poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” (Apocalipsa 18.4).

Noi suntem chemați să deosebim duhul Babilonului, acolo unde el lucrează, și să ne ținem departe de el, pentru ca sufletele noastre să nu sufere. Acest duh este însă amestecarea lucrurilor lui Dumnezeu cu lucrurile lumii acesteia. De aceea să ne dăm toate silințele să dăm fiecăruia ce i se cuvine: „Lui Dumnezeu, ce este al lui Dumnezeu și cezarului, ce este al cezarului.” Să fim supuși autorităților înalte: să dăm impozitul celui cărui i se cuvine impozitul, și vama celui care i se cuvine vama. Să nu disprețuim autoritățile și maiestățile, ci mai degrabă să ne rugăm pentru ele, pentru ca să putem duce o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea (1 Timotei 2.1-2). Dar totodată să ținem minte că numai Isus este Capul Adunării Sale, Capul, din care „tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, ...” (Efeseni 4.15-16; 5.29-30). El nu a transmis nimănui această autoritate și această purtare de grijă; El nu a autorizat pe nimeni să-L înlocuiască în acestea, nici autoritățile și nici pe cel mai neînsemnat supus al lor. Deoarece noi suntem mădulare ale acestui trup binecuvântat, să nu tăgăduim Capul nostru ceresc, prin aceea că noi acordăm altcuiva vreo autoritate în Adunare, în afară de El. Să nu tăgăduim Duhul Lui, prin aceea că alăturăm aceste forme moarte, prin care mulțimea oarbă a poporului crede că aduce lui Dumnezeu o slujbă plăcută. Dacă am devenit părtași Duhului Său, să căutăm pe toți aceia din care Duhul Său a făcut pietre vii, și împreună cu ei să alcătuim în Duhul această casă a lui Dumnezeu, în care noi ca preoți sfinți aducem lui Dumnezeu prin Isus Hristos jertfe plăcute. Cu un cuvânt, în ceea ce privește cele pământești și cele omenești, să fim supuși ai cezarului, să ascultăm de el în toate câte nu se împotrivesc voii lui Dumnezeu. Iar în ceea ce privește Adunarea, să nu recunoaștem nici un alt cap în afară de Hristos, și nici o altă inspirație decât a Cuvântului Său și a Duhului Său.

În istoria curvei voi creștinii, care vă osteniți să strângeți tot mai mult legăturile, care leagă biserica cu statul, sperând astfel să ridicați biserica așa de mult, ca în sfârșit să aduceți toate popoarele la sânul ei, puteți recunoaște rătăcirea voastră. Dar și voi, fraților, care sunteți foarte activi să rupeți aceste legături, crezând că prin independența Adunării îi veți reda viața

ei de odinioară, și voi puteți recunoaște aici imaginația voastră falsă. Cuvântul ne învață, că va veni timpul când popoarele și împărații, obosiți de aroganța unei biserici curve și de jugul unei forme fățarnice, pe care ea vrea să le-o impună, vor lepăda acest jug și vor rupe aceste lanțuri; ei vor urî curva, o vor pustii și o vor dezbrăca, îi vor mânca carnea și o vor arde în foc. Vor face ei aceasta pentru a se supune lui Dumnezeu și Hristosului Său? Nicidecum, ci pentru ca să dea puterea lor fiarei, care împreună cu împărații pământului și oștirile lor va declara război Aceluia care se numește „Cuvântul lui Dumnezeu”. Este deci o lucrare inutilă epuizantă, dacă se vrea reformarea Babilonului și pentru acest scop te amesteci în proiectele deșarte ale popoarelor și ale împăraților. Nouă nu ne este încredințat să facem tratative cu Babilonul, ci să ieșim afară din el. „Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! Părăsiți-l, și haideți fiecare în țara noastră” (Ieremia 51.51,9; Apocalipsa 18.4). Fiecare personal trebuie să iasă din Babilon, ca să-L urmeze pe Domnul afară din tabără, și să poarte ocară Lui. La aceasta ne cheamă Cuvântul.

Marele înșelător

Însă curva nu este evoluția deplină a răului, încă nu este ultimul triumf al lui satan. Acest înger al întunericului nu a renunțat niciodată la atacurile lui viclene, pe care le-a arătat deja în Eden, ca să-l determine pe om să se așeze în mod arogant în locul lui Dumnezeu. Gândul acesta, la a cărui realizare el a lucrat secole la rând și în care inima plină de mândrie a omului i-a fost de ajutor, el îl va realiza în final. Și pentru acest scop își va alege un om, în care el va uni toate darurile sale, pe care îl va echipa cu tot ce place cărnii și prin care va putea să atragă la sine mulțimea popoarelor. Atunci el îl va oferi națiunilor ca pe acela care în sfârșit va realiza fericirea pământească închipuită, după care ele aleargă deja demult; și îl va oferi iudeilor ca Mesia, pe care ei îl așteaptă. Atât unora cât și altora ca ideal, în care omul se poate lăuda și trebuie să i se închine. Dezonorarea lucrurilor sfinte, pe care femeia care stă pe fiară a făcut-o așa de mult timp înaintea națiunilor, ura înrădăcinată a iudeilor împotriva lui Isus din Nazaret, toate acestea unite cu mândria și răutatea inimii omenești vor reuși acestei uniuni diabolice. Așa cum iudeii și națiunile s-au unit deja odată ca să răstignească și să lepede pe Mântuitorul, pe care Dumnezeu li l-a trimis, tot așa ei se vor uni încă o dată ca să primească pe omul, în care satan a intrat, și să i se închine. Atunci se va împli ce spune un glas puternic din cer, când satan va fi aruncat din cer: „Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare” (Apocalipsa 12.12). Atunci pentru sfinții, care vor fi atunci pe pământ, în mod deosebit pentru cei din Israel, va fi „un necaz mare, cum de la începutul lumii până acum nu a mai fost, și nici nu va mai fi.” Atunci va fi și secerișul, care este sfârșitul veacului, și culesul strugurilor va fi pregătit; căci strugurii mlădițelor pământului vor fi copti, ca să fie aruncați în teascul mâniei lui Dumnezeu.

Să vedem acum dacă această prezentare de ansamblu corespunde învățăturilor Cuvântului.

(Se continuă în nr. 9: Semnele caracteristice ale lui anticrist.)

Adnotare

[1] Să ne gândim că Nebucadnețar a fost primul care a introdus o religie de stat. (Remarca traducătorului)

Tradus de la: [Der gegenwärtige und der zukünftige Zeitlauf \(8\)](#)

Articol apărut în franceză: *Mesagerul mântuirii în Hristos* – anul de apariție 1857

Traducere: Ion Simionescu